

Chương 652: Thảm Hoạ Công (81) - Cảm Xúc Của Đôi Ta (Số từ: 3775)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:02 PM 19/12/2023

Có những lúc trong đời, trái tim con người dường như đập mạnh đến mức muốn vỡ tung.

Đó có thể là do sốc nặng, sợ hãi, phấn khích hoặc xúc cảm dâng trào.

Vào lúc đó, Liana đang trải qua một cảm giác tim đập thành thịch.

Đó là vì sợ hãi.

Nhưng đó không chỉ là nỗi sợ.

Những khoảnh khắc thót tim này có thể được gây ra bởi sự đan xen của nhiều cảm xúc.

Nỗi sợ hãi tràn ngập, trái tim Liana như muốn vỡ tung.

Có những lúc âm thanh nhịp tim của chính mình dường như không chỉ được nghe thấy trong lồng ngực mà còn có thể nghe được bằng tai của chính mình.

Nó thật là choáng ngợp.

Nhưng, không thể đoán được những lời nào sẽ phát ra từ đôi môi đó, Liana không thể nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt cô sụp xuống trước người bạn mà cô đã lâu không gặp.

Đã có lúc họ thề sẽ cùng nhau tiêu diệt Ma vương.

Suy nghĩ đó đã được đánh giá cao.

Nhưng hai người đưa ra quyết định đó khi đó còn quá trẻ.

Họ quá nhỏ để coi tên tuổi vĩ đại của Ma vương là kẻ thù của mình.

Đã có lúc thật buồn cười khi họ, cũng như bạn của họ, thậm chí có thể cân nhắc việc tìm cách trả thù.

Nhưng đến một lúc nào đó, cái ngày mà cái tên đó nặng trĩu đã trôi qua.

Quyết tâm trả thù đã mất đi phương hướng và Liana, người vốn có ý định giết Ma vương, đã trở thành thuộc hạ trung thành nhất của hắn.

Một trong những tay sai quan trọng nhất của Ma Vương.

Để được chính xác.

Cô đã trở thành một trong những kẻ được gọi là Tứ Thiên Vương.

Sẽ phải mất nhiều ngày đêm để giải thích tất cả những gì đã xảy ra trong thời gian đó.

Nhưng cuối cùng, cuộc trò chuyện chỉ có thể bắt đầu nếu họ muốn trao đổi lời nói.

Bất chấp lời chào do dự và căng thẳng của Liana, Cliffman chỉ im lặng nhìn cô, không nói gì.

Ngay cả trong quá khứ, Cliffman cũng không phải là người nói nhiều.

Dù có giao tiếp với Liana hay không, Cliffman luôn là người biết lắng nghe, đưa ra những câu trả lời ngắn gọn khi được yêu cầu nói hoặc lan man khi có nhiều điều muốn nói.

Anh đã vô cùng thiếu hiểu biết.

Cũng giống như lúc đó, bây giờ anh vẫn im lặng, nhưng Liana không khỏi nhận ra rằng nó đã khác với trước đây.

Cliffman ngày xưa ít nói vì không tìm được điều gì để nói.

Nhưng bây giờ, không phải anh không tìm được cái gì để nói, chỉ là đang lựa chọn từ ngữ mà thôi.

Không phải là anh không biết phải nói gì.

Anh chỉ đang xem xét nên bắt đầu từ đâu.

Thời gian đã trôi qua.

Con người thay đổi.

Giống như Liana đã thay đổi, Cliffman cũng tự nhiên thay đổi.

“Cậu thực sự đến để gặp một người như tôi.”

Cậu bé vốn nhút nhát giờ đã trở thành một người đàn ông hay hoài nghi.



‘Cậu thực sự đến để gặp một người như tôi.’

Có quá nhiều ý nghĩa trong câu nói đó khiến Liana cảm thấy choáng váng.

Chỉ trong vài lời đó, tất cả những suy nghĩ, sự ghê tởm bản thân và sự vỡ mộng của Cliffman cho đến bây giờ đều được chứa đựng.

“Cậu... đang nói gì vậy...? Một người như cậu...?”

Liana nhìn Cliffman với đôi mắt run rẩy.

“Tôi rất yếu đuối phải không?”

"..."

“Đó là lý do cậu bỏ rơi tôi phải không?”

"!"

Đó là một tuyên bố khắc nghiệt.

Đó không phải là một sự xúc phạm đến Liana mà là một nhận xét tự ti.

"Hồi đó tôi chỉ có thể kích hoạt [Tăng cường sức mạnh ma thuật]. Người như tôi sẽ trở nên vô dụng nếu cậu mang tôi đi cùng. Việc cậu bỏ tôi lại phía sau là điều đương nhiên."

Không thể chịu đựng được những lời tự ti của Cliffman, Liana không còn cách nào khác ngoài việc ngắt lời anh ta.

"Không, đây không phải nó..."

"Vậy thì sao?"

"...Hử?"

"Có lý do nào khác không?"

Cliffman hỏi.

Liana chỉ có thể cắn môi với vẻ mặt đau khổ.

"...Nếu cậu đi với tôi, cậu sẽ bị thương. Không, cậu sẽ chết. Tôi không muốn cậu bị thương vì tôi."

"Vậy ý cậu là, cho dù tôi có đi cùng cậu thì tôi cũng chỉ bị thương hoặc bị giết, và sự hiện diện của tôi cũng chẳng giúp ích được gì cho cậu à."

"..."

Về cơ bản, anh đang nói rằng cô biết rằng anh sẽ trở nên vô dụng và vô nghĩa khi ở bên cô.

Liệu tình hình có khác đi không nếu Cliffman ở đó?

Chắc là không.

Anh ấy sẽ chỉ là một gánh nặng.

Cô không muốn anh bị tổn thương nên không mang anh theo.

Cô không đưa anh ta đi cùng vì khả năng anh là nhân tố tiêu cực rất cao.

Trong thực tế, cả hai tuyên bố đều giống nhau.

Chỉ có cách chúng được thể hiện là khác nhau.

Liana đã nói theo nghĩa đen và Cliffman đã hiểu nó theo nghĩa bóng.

Và sự thật vẫn là cách giải thích nghĩa bóng là đúng.

Nhưng đó không phải là cách diễn đạt quá khắc nghiệt sao?

Chẳng phải tình cảm quan trọng hơn sao?

Thật đau lòng khi hành động của cô, xuất phát từ sự quan tâm đến anh, lại bị hiểu là coi thường.

Ý định của Liana không thành vấn đề.

Anh ta bị loại bỏ vì anh vô dụng.

Anh quá yếu để có thể đi cùng cô.

Đó là cách Cliffman tiếp nhận nó.

Và kể từ Thảm Hoạ Công, Cliffman đã tiếp tục nghĩ như vậy.

"Liana, tôi không nói rằng tôi cay đắng hay rằng cậu không nên làm điều đó. Mà cậu phải làm điều đó. Và đó là điều đúng đắn phải làm. Tôi sẽ không giúp được gì cả. Tôi chắc chắn về điều đó."

"..."

"Tôi không nghĩ có nhiều thay đổi ngay cả bây giờ."

Cliffman, người từng không thể lựa chọn từ ngữ chính xác, giờ đã có thể sắp xếp và bày tỏ suy nghĩ của mình một cách lạnh lùng.

Nhưng chiều hướng mọi lời nói của anh vẫn buồn bã.

Đó không phải là sự oán giận đối với Liana.

Đó là sự vỡ mộng về quá khứ yếu đuối của mình.

Một sự tự đánh giá giáp với sự căm ghét bản thân.

Cliffman chỉ nêu sự thật thôi.

Anh ta liệt kê sự thật mà không có bất kỳ dấu hiệu oán giận nào đối với Liana.

Tất cả sự oán giận và vỡ mộng đều hướng về chính mình.

Nếu anh đủ mạnh mẽ để được giúp đỡ, Liana đã tìm kiếm sự giúp đỡ của anh.

Hối hận vì quá khứ yếu đuối của mình.

Vỡ mộng với quá khứ yếu đuối của mình.

Cliffman vẫn tiếp tục cảm nhận được điều mà Ludwig không có tay đã cảm thấy.

Và đó là lý do Cliffman không thể để Ludwig yên.

Liana chắc chắn đang sợ hãi.

Sợ rằng Cliffman sẽ nguyên rửa cô, oán giận cô hoặc đổ lỗi cho cô về cảm giác bị phản bội.

Cô sợ hãi, nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ, Liana phải đối mặt với một cảnh tượng không ngờ tới.

Cliffman không đổ lỗi cho ai cả.

Không phải Liana.

Không phải Ma Vương.

Không một ai.

"Cảm ơn cậu một lần nữa."

"..."

"Vì đã đến gặp một người như tôi."

Anh chỉ hận chính mình mà thôi.

Liana sợ phía này của Cliffman hơn.

Nhìn thấy Cliffman bị hỏng, Liana nghiêng răng run rẩy.

"Đó là lỗi của tôi. Tôi... tôi xin lỗi..."

Khi Liana cuối cùng bật khóc, Cliffman vẫn nhìn cô với vẻ mặt cứng rắn.

“Đó không phải lỗi của cậu, Liana.”

"Đúng vậy. Tất cả là lỗi của tôi. Tôi..."

“Cậu không làm gì sai cả.”

Anh ấy không đổ lỗi cho người đáng lẽ phải bị đổ lỗi.

Liana không thể không biết rằng đó là điều khó chịu nhất.



Cliffman không tức giận và cũng không cảm thấy bị phản bội.

Anh ấy dường như chấp nhận nó như một điều hiển nhiên.

Anh ta không được mang theo vì anh sẽ không giúp được gì cả.

Trong trường hợp đó, đó là lỗi của anh vì đã không giúp ích được gì.

Đơn giản là vì anh yếu đuối.

Và ngay cả bây giờ, anh vẫn nghĩ mình yếu đuối.

Đó là tất cả những gì anh nghĩ.

Cliffman lặng lẽ đợi trước mặt Liana cho đến khi nước mắt cô ngừng rơi.

Với vẻ mặt giống như trước, Cliffman chỉ nhìn chăm chăm vào Liana.

"Bây giờ cậu đã bình tĩnh lại chưa? Chúng ta nói chuyện nhé?"

"..."

Anh không trách cô, nhưng anh cũng không có tình cảm.

Anh không ôm người đang khóc hay vỗ lưng cô ấy.

Ban đầu anh không phải là loại người như vậy, nhưng bây giờ có vẻ như anh thậm chí còn không muốn thử.

Nghe anh nói rằng cô không có lỗi chỉ làm tăng thêm cảm giác tội lỗi của cô.

Liana thấy Cliffman không quen thuộc.

Anh đã trở thành một con người hoàn toàn khác, khác với những gì cô tưởng tượng.

Sau khi Liana ngừng khóc, Cliffman hỏi cô nhiều câu hỏi khác nhau.

Vì anh thực sự không trách cô nên Cliffman trò chuyện với Liana khá bình tĩnh.

Cuối cùng, người làm sai lại là người duy nhất bòn chôn.

Liana không còn cách nào khác ngoài việc theo dõi phản ứng của Cliffman xuyên suốt, và Cliffman đã hỏi điều anh muốn.

“Cái chết của cha cậu... Không phải do Ma Vương, phải không?”

"...Đúng vậy."

"Vậy rốt cuộc đó là Đế quốc à?"

"..."

"Tôi hiểu rồi."

Khi Liana biến mất mà không nói một lời với Ma vương, Cliffman không còn lựa chọn nào khác ngoài việc hiểu chuyện gì đã xảy ra ở một mức độ nào đó.

Nếu Liana, người vốn biết Ma Vương là kẻ thù của mình, đột nhiên cứu hãn ta và biến mất thì sẽ không còn lý do nào khác.

"Thật ra, tôi đã nghĩ mình sẽ chết vào ngày hôm đó. Thật liều lĩnh. Tôi đã đi cùng Harriet, nhưng ngay cả cậu ấy cũng đã chuẩn bị cho điều đó. Nhưng tôi không muốn lôi kéo cậu vào."

Những tình huống chông chéo đã tạo điều kiện cho Reinhardt trốn thoát khỏi Temple, còn Liana đã có ý định đánh một trận thua.

Đó là nơi mà cái chết là điều chắc chắn.

Đó là lý do tại sao cô không thể đưa Cliffman đi cùng.

Nhưng cuối cùng, đúng là cô đã âm mưu với Harriet nhưng không nói với Cliffman.

Harriet có thể hữu ích.

Cliffman không thể.

Đó không phải là sự thật sao?

"Tôi hiểu rồi."

Liana nghiêng răng trước sự cam chịu trong giọng điệu của anh.

"Không... cậu không hiểu gì cả..."

"Tôi đủ hiểu rằng tôi vô dụng..."

"Tôi ghét ý tưởng cậu chết vì tôi hơn là tôi sẽ chết!"

"..."

Đến cuối cùng.

Biểu hiện của Liana vắn vẹo một cách thảm hại.

Cliffman im lặng nhìn Liana khi cô ấy cao giọng.

"Không phải vì cậu vô dụng, hay là vì cậu yếu đuối..."

Nước mắt lại trào ra trong mắt Liana.

"Đó là bởi vì cậu rất quý giá đối với tôi..."

Trước lời thú nhận khốn khổ của Liana, đôi mắt của Cliffman mở to.

"Cậu rất quan trọng với tôi. Ít nhất tôi muốn cậu không chết... Đó là lý do tại sao tôi làm vậy... Nó không phải như vậy. Nó không có ý nghĩa như cậu nghĩ. Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi vì đã làm điều đó. Tôi đã sai. Tôi biết mình đã sai. Chỉ là... tôi đã sai, và đúng là tôi đã bỏ rơi cậu. Đó là sự thật, nhưng..."

"..."

"Làm ơn nghe tôi nói, không phải vì cậu vô dụng, hay đồ thừa, hay vô ích, hay yếu đuối gì cả... Không phải như vậy... Xin hãy tin tôi. Tôi đang nói sự thật."

Cô đã bỏ anh lại phía sau.

Nhưng lý do cô ra đi...

Cuối cùng, đó là một câu chuyện về anh ấy.

Những lời của Liana, khi cô nói trong nước mắt về cảm xúc của mình với Cliffman, người hiện đang chấp nhận cảm xúc của mình một cách khác, gần với một lời cầu xin hơn là một lời tỏ tình.

"Chỉ... đánh vào má tôi thôi. Hãy chửi tôi đi. Hỏi tại sao tôi lại bỏ cậu lại phía sau. Gọi tôi là kẻ phản bội... Như vậy sẽ tốt hơn..."

Cô sợ bị mắng, hơi thở nghẹn lại trong cổ họng như sắp chết.

Tuy nhiên, nhìn thấy trạng thái của Cliffman, Liana nghĩ sẽ tốt hơn nếu anh ghét cô.

Sẽ tốt hơn nếu ai đó tìm ra nguyên nhân vấn đề của họ ở người khác.

Nếu một người chỉ tìm kiếm nguyên nhân của vấn đề trong chính họ, họ sẽ bị bệnh.

Những người sống với niềm tin rằng mọi thứ đều là lỗi của người khác ít nhất có thể tiếp tục sống.

Những người sống mà tin rằng mọi việc đều là lỗi của mình sẽ mục nát từ trong ra ngoài.

Liana cảm thấy đau đớn khi thấy Cliffman đắm mình trong sự tủi thân hơn là chịu đựng sự tức giận của anh ta.

Sẽ không có vấn đề gì nếu có ai khác sống theo cách đó.

Nhưng Cliffman không phải là ai đối với Liana.

Nhìn thấy Liana khóc, Cliffman ngơ ngác nhìn bầu trời.

Ở trong rừng.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá.

"Tôi cũng rất quý trọng cậu."

"..."

"Nhưng tôi không thể giúp được gì cho một người quý giá của mình."

"..."

"Tôi không muốn nghĩ rằng cậu là người xấu. Mọi việc nhất định phải có lý do, lý do không nói, lý do không dẫn tôi đi cùng, lý do

xảy ra Thảm Hoạ Cổng. Tôi nghĩ nhất định phải có lý do cho tất cả.”

Cliffman nói về những suy nghĩ mà anh ấy đã có từ lâu.

"Tôi không muốn oán giận cậu."

Trong vô số lựa chọn, chỉ có một.

Cliffman không muốn gây thù chuốc oán với Liana.

"Không còn cách nào khác vậy nên tôi không oán hận cậu."

Bởi vì Liana rất quý giá nên anh cố gắng nghĩ rằng mọi hành động của cô đều chính đáng.

Tại sao cô không đưa anh đi cùng, tại sao cô không nói gì.

Để làm được điều đó, anh phải tìm ra nguyên nhân bên trong mình.

Giá như anh mạnh mẽ hơn.

Giá như anh hữu ích hơn.

Giá như anh đủ tin cậy để Liana tìm kiếm sự giúp đỡ và kể cho anh nghe mọi chuyện.

Thế là đủ rồi.

Đề tin rằng Liana đã không làm gì sai.

Để không oán hận Liana, anh không còn con đường nào khác ngoài hận thù bản thân.

Nhìn Cliffman đưa ra lời thú nhận khốn khổ như vậy, Liana cố kìm nước mắt.

"Thật sự..."

Với đôi mắt viền đỏ, Liana ngược nhìn Cliffman.

“Cậu vẫn ngốc nghếch như vậy...”

Anh ấy có thể chỉ đơn giản là bức bội với Liana.

Sẽ dễ dàng hơn nếu nghĩ rằng cô đã phát điên và đi theo Ma vương, và bức bội vì cô không nói gì.

Nhưng nếu không phải là một kẻ ngốc thì anh là gì mà chọn cách oán giận bản thân để hiểu được cô?

Liana nắm lấy tay Cliffman.

Liana giữ chặt, nắm tay của cô gần như nghiền nát, nhưng Cliffman cảm thấy sức mạnh trong tay cô thật đáng thương.

Một sức mạnh Siêu Nhiên mạnh mẽ, nhưng sức mạnh thể chất của cô vẫn còn thiếu.

Họ đã thay đổi.

Cả Liana và Cliffman đều đã thay đổi.

Nhưng có những điều vẫn không thay đổi.

Sau vô số biến cố, việc họ vẫn trân trọng nhau vẫn không hề thay đổi.

"Là một kẻ ngốc cũng có những điểm tốt."

“Nó là gì...?”

“Tôi biết mình vẫn vô dụng và yếu đuối, nhưng... ngay cả khi điều đó hoàn toàn vô nghĩa, tôi đã làm một điều ngu ngốc là nói rằng tôi muốn gặp cậu...”

Cliffman siết chặt tay Liana, người đang nắm tay anh.

"Như thế này, tôi lại được gặp lại cậu rồi."

Không có lý do gì để Liana đến gặp Cliffman.

Anh ấy cũng biết điều đó.

Nhưng dù sao anh cũng nói vậy, biết rằng điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Rằng anh muốn gặp Liana.

Về mặt logic, anh biết điều đó là không thể. Không có lý do gì để Liana đến gặp anh.

Tuy nhiên, anh đã nói điều đó chỉ để đề phòng.

Thật là ngu ngốc, nhưng cơ hội rất mong manh.

Cuối cùng, bên kia cũng đáp lại yêu cầu kỳ lạ của anh.

Và thế là họ lại được gặp nhau.

Cuối cùng, họ nhận ra rằng dù cả hai đều tan vỡ nhưng họ không hề đổ lỗi cho nhau.

Một người đang tự trách mình, còn người kia thì cảm thấy tiếc nuối. Cả hai đều biết điều đó.

Những hành động ngu ngốc không phải lúc nào cũng dẫn đến kết quả xấu.

"Thật sự... thực sự..."

Nghe Cliffman nói, môi Liana khẽ run lên.

“Cậu... khi cậu lớn lên... thực sự...”

Nước mắt lại trào ra trong mắt Liana.

“Cậu đã trở nên đa cảm rồi...”

Nói ra điều đó khiến cô muốn nôn ói.

Cơ thể cô run rẩy như không thể chịu nổi.

Nhưng cuối cùng, Liana lại cười.

Một tiếng cười của niềm vui thuần khiết.

Đó là tiếng cười đầu tiên của cô sau 3 năm.



"..."

"..."

Mắt tôi chạm mắt với Đồ ngọc.

"Mọi chuyện... diễn ra tốt đẹp phải không?"

"Mọi chuyện diễn ra tốt đẹp đến nỗi anh cảm thấy buồn nôn."

"Ừm... ừm, nó có hơi... như thế..."

—Cliffman.

Anh chàng đó đã trở nên vô cùng đa cảm.

Anh ấy đã không như vậy khi tôi xem anh ấy là một con mèo.

Không, có lẽ vì Liana ở trước mặt anh nên anh mới hành động như vậy.

Ngay từ đầu chúng tôi không có ý nghe lén.

À, đó là nghe lén, nhưng Harriet và tôi đang quan sát từ xa đề phòng có chuyện gì đó không ổn.

Trong trường hợp Cliffman làm điều gì đó bất ngờ, chúng tôi cần phải ngăn anh ta lại.

Nhưng nhìn thấy vẻ ngoài đầy nước mắt của Liana và lời nói quá đáng ngại của Cliffman...

Vì chúng tôi đã nghe cuộc trò chuyện của họ bằng ma thuật nên cả Đồ ngốc và tôi đều cảm thấy khá buồn nôn.

"Dù sao thì cũng thật may mắn... thực sự rất may mắn."

Vâng, như Đồ ngọc đã nói, đó thực sự là một điều may mắn.

Có chuyện gì lớn nếu anh ấy trở nên đa cảm? Thật là nhẹ nhõm khi không có chuyện gì xảy ra.

Lúc đầu, tôi nghĩ tình hình sẽ trở nên tồi tệ, nhưng cuối cùng, Cliffman lại có những suy nghĩ đó vì Liana rất quý giá đối với anh ấy.

Vì vậy, anh rất biết ơn Liana, người đã đến gặp anh sau khi nghe tin anh muốn gặp cô.

Mặc dù Liana rất buồn khi biết Cliffman không trách cô mà đang trách chính mình, nhưng cô không khỏi cảm động.

Cuối cùng, Cliffman xác nhận rằng anh thậm chí còn coi trọng Liana hơn cô nghĩ.

Không thể biết anh ấy đang nghĩ gì lúc tôi là một con mèo vì anh ấy rất im lặng.

Nhưng cuối cùng, anh cũng nói ra cảm xúc thật của mình trước mặt Liana.

"Thật ra em có chút lo lắng..."

Mặt Harriet đỏ bừng khi cô nhìn Liana, lúc này đang trò chuyện thoải mái ngay cả với những vết nước mắt trên mặt, và hai người đã bắt đầu cuộc trò chuyện có phần bình thường.

Lo lắng?

“... Em có thích những thứ như thế không?”

"...?"

‘Em có thích những thứ tình cảm đó không?’

“Sao thế, em có muốn anh làm điều đó không?”

Nghe tôi nói, Đồ ngốc nhúu mày.

Tôi chưa bao giờ thử làm điều gì như vậy trước đây, nhưng không có gì tôi không thể làm nếu được yêu cầu.

“Đừng làm thế, nghiêm túc đây.”

Khi vẻ mặt của tôi bắt đầu có vẻ nghịch ngợm, Harriet nheo mắt nhìn tôi.

Nhưng sau đó một lần nữa.

Có một chút khó khăn để đưa ra một câu thoại sến sảm mà không có bất kỳ sự tích tụ nào.

Tôi nên nói gì đây?

"Gặp được em là điều may mắn lớn nhất đời anh."

Đó là điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến!

Tuy nhiên, Harriet nghiêng đầu, không hoàn toàn hài lòng với câu nói bất ngờ của tôi.

“Điều đó là sự thật phải không?”

"???"

"Liệu em nói sai sao?"

Không, không phải vậy.

Tôi không biết phải trả lời thế nào vì nó xuất hiện quá đột ngột.

"À, không... Ý anh là, em nói đúng, nhưng..."

“Hừmm..."

Chà, tôi không thể phủ nhận đó là vận may lớn nhất...

Nhưng chẳng phải sẽ hơi... lạ khi chính miệng em thừa nhận điều đó sao?

Harriet đến gần tôi và khoanh tay lại.

Sau đó, ngược lên nhìn tôi, cô ấy cười toe toét.

"Con mèo đáng yêu của ta chẳng phải rất vui khi có một người chủ như ta sao?"

KHÔNG.

KHÔNG!

Xin lỗi!

Tại sao em lại giỏi việc này hơn anh chứ!

"Anh... anh đã sai rồi..."

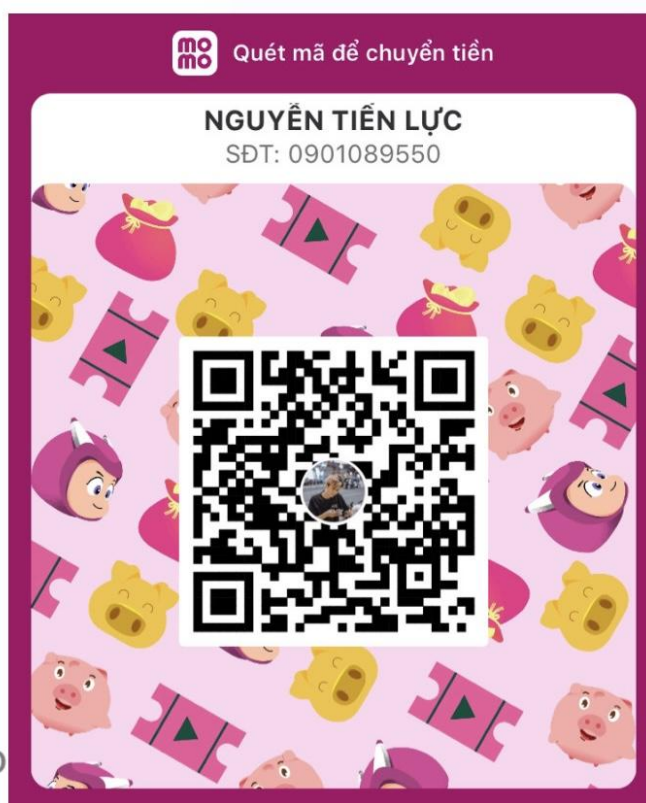
"Vậy tại sao anh lại diễn như vậy chứ?"

Sến súa và đáng xấu hổ.

Tim tôi gần như ngừng đập.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**



Thanks For Reading